

Κουφάλια, ιστορική αναδρομή

Τα Κουφάλια ως προσφυγικό χωριό με αρκετούς όμως ντόπιους κατοίκους δεν είχε να παρουσιάσει σημαντικό κίνημα μέχρι το 1940 . Ωστόσο στα δύσκολα χρόνια της κατοχής μπήκε αμέσως στον αγώνα με την ελπίδα και την προοπτική που έδινε το ΕΑΜ και ο ΕΛΑΣ για μια ελεύθερη και ανεξάρτητη Ελλάδα. Εκατοντάδες ήταν οι αντάρτες από τα Κουφάλια, που βγήκαν στα βουνά. Και όπως σε κάθε μικρή κοινωνία, οι συνεργάτες των Γερμανών βρήκαν την ευκαιρία να βασανίζουν και να κακοποιούν τις απροστάτευτες οικογένειές τους. Αυτό πήρε μεγαλύτερες διαστάσεις αργότερα με τον ΔΣΕ.

Μετά τον εμφύλιο ακολούθησαν φυλακίσεις και εξορίες. Πολλοί αριστεροί που κατατάσσονταν στο στρατό, στέλνονταν στην Μακρόνησο για μαθήματα εθνικής διαπαιδαγώγησης. Η αστυνομία είχε τους πληροφοριοδότες της και οι φάκελοι των αγωνιστών γέμιζαν στην ασφάλεια...

Το ΚΚΕ ήταν στην παρανομία. Δρούσε όμως η ΕΔΑ και έγινε σταδιακά το πιο ζωντανό κόμμα στα Κουφάλια. Ιδιαίτερα μετά τη δολοφονία Λαμπράκη η νεοϊδρυθείσα Νεολαία Λαμπράκη απέκτησε πολλά μέλη και ανέπτυξε πλούσια πολιτική δράση και πολιτιστική δραστηριότητα.

Συμμετείχε στις Μαραθώνιες πορείες ειρήνης στην Αθήνα ,καθώς και στα συλλαλητήρια εκείνης της περιόδου για την Κύπρο.

Παρά το φόβο που ενέπνεε η παρουσία των αστυνομικών δυνάμεων σε κάθε συγκέντρωση, ο κόσμος συμμετείχε με αγωνιστική διάθεση και υψηλό φρόνημα σ' αυτές.

Την περίοδο αυτή πρωταγωνιστικό ρόλο διαδραμάτισαν οι σύντροφοι Φώτης Σαμανδαράς και Φίλιππος Νεντόπουλος.

Το κίνημα που συνεχώς ανέβαινε ήρθε να ανακόψει η δικτατορία της 21^{ης} Απριλίου 1967. Και τότε πήραν και πάλι το δρόμο για την εξορία οι αγωνιστές:

Σαμανδαράς Φώτης και ο γιος του Σαμανδαράς Γιώργος

Αναστασιάδης Τάσος και ο γιος του Αναστασιάδης Γιώργος

Νεντόπουλος Φίλιππος και ο αδερφός του Νεντόπουλος Νίκος

Σπορίτας Θεοχάρης

Πάντσιος Αργύρης

Γιαννακάκης Γιώργος και Γκαβανίδης Γιάννης

Μετά το 1974 και αφού το ΚΚΕ κατέκτησε τη νομιμοποίησή του, με την καθοδήγηση του σύντροφου Φίλιππα Ξαναστήθηκε η κομματική οργάνωση στα Κουφάλια. Και πολύ γρήγορα και πάλι αυξήθηκαν τα μέλη της. Το ίδιο και η ΚΝΕ με δύο παράλληλες οργανώσεις, μία μαθητική και μία νεολαίων εργαζομένων.

Στις δημοτικές εκλογές σε συνεργασία με το ΠΑΣΟΚ κερδίσαμε το Δήμο το 74, το 78 και το 82 έχοντας στη συμπολίτευση τέσσερις από τους επτά δημοτικούς συμβούλους. Γι αυτό, όταν παραιτήθηκε δύο φορές ο τότε Δήμαρχος Παπαμιχαήλ Δημήτριος, τον αντικατέστησαν οι σύντροφοι Γιαννακάκης Γεώργιος την πρώτη φορά και Σαμανδαράς Γιάννης τη δεύτερη.

Σημαντική ήταν και η συνεισφορά στο κίνημα της πόλης μας του Σωματίου Οικοδόμων. Έχοντας ως πρόεδρό τους το δραστήριο και ακούραστο Χρήστο Μπορνούζη πέτυχαν την αναγνώριση και διεύρυνση των δικαιωμάτων τους, το Σωματείο μαζικοποιήθηκε, έφτασε να αριθμεί μέχρι και 500 μέλη και συμμετείχε σε όλες τις λαϊκές κινητοποιήσεις κατεβάζοντας δύο λεωφορεία στη Θεσσαλονίκη.

Παλέψαμε ενάντια στον πόλεμο του ΝΑΤΟ στη Γιουγκοσλαβία.

Το 2001 σε πρωτοβάθμιο και το 2003 σε δευτεροβάθμιο δικαστήριο δικάζονταν πέντε άτομα στο Πολύκαστρο Κιλκίς, γιατί με τα αυτοκίνητά τους σταμάτησαν μία στρατιωτική φάλαγγα που πήγαινε στη Γιουγκοσλαβία, που τις ημέρες εκείνες βομβαρδιζόταν από το ΝΑΤΟ με βόμβες ουρανού.

Από τους πέντε οι δύο ήταν Κουφαλιώτες. Ήταν ο Νεντόπουλος ο Νίκος και ο Μαρκίδης ο Γιώργος και κατάφεραν να ανατρέψουν το κατηγορητήριο, που ήταν « παρακώλυση συγκοινωνιών». Με περισσή επαναστατική αυθάδεια δήλωσαν ότι πρόθεσή τους δεν ήταν να εμποδίσουν τη συγκοινωνία, αλλά το πέρασμα από τη χώρα μας των ξένων στρατευμάτων, στόχος των οποίων ήταν να κατακτήσουν με τα όπλα μια γειτονική μας χώρα. Πρόσθεσαν μάλιστα ότι, αν χρειαζόταν, και πάλι το ίδιο θα έκαναν. Γι αυτό και αθωώθηκαν και στα δύο δικαστήρια.

Η κομματική μας οργάνωση έδινε πάντα το αγωνιστικό της παρόν σε κάθε λαϊκό πρόβλημα, διοργάνωσε πολλές συγκεντρώσεις και συμμετείχε σε όλες τις κινητοποιήσεις στη Θεσσαλονίκη αλλά και στην Αθήνα.

Οι κομμουνιστές διαπνεόμαστε από επαναστατική αισιοδοξία γιατί πιστεύουμε στη δύναμη της εργατικής τάξης να ανοίξει τελικά το δρόμο της κοινωνικής απελευθέρωσης. Στους αγωνιστές δεν ταιριάζει απογοήτευση και μοιρολατρία. Γινόμαστε πιο δυνατοί μαθαίνοντας από την ιστορία του εργατικού κινήματος, από τους ηρωικούς αγώνες, από τις επιτυχίες, αλλά και από τα λάθη και τις ήττες.

Πριν δυο χρόνια τιμήσαμε σε εκδήλωση τα 70 χρόνια του ΔΣΕ και μνημονεύσαμε 140 αγωνιστές της εθνικής αντίστασης.

Σήμερα θα μνημονεύσουμε τα κομματικά μέλη, που με συνέπεια μέχρι το τέλος της ζωής τους στάθηκαν δίπλα στο κόμμα.

Σαμανδαράς Φώτης

Ζγούρης Πέτρος

Γιαννακάκης Γιώργος

Μηνούδης Μήτσος

Πάντσιος Γεώργιος

Γαβριλίδης Θεόδωρος

Κυριακίδης Νικόλαος

Καζαντζής Γιάννης

Μπορνούζης Χρήστος

Ιντζές Χρήστος

Σπορίτας Θεοχάρης

Πούντος Τάσος

Κατσούκας Δημήτρης

Ιακωβίδης Βαγγέλης

Αραμπατζής Παναγιώτης

Νεντόπουλος Φίλιππος

Ρόδιος Γιώργος

